

Contes del Raval: Milano.

Un relat de: [Eric Martinez](#)

Un any de campanya, i dues condecoracions per acabar vigilant la seguretat d'un barri que per molts era l'entrada a l'infern, encara que ell pensava que era la sortida, ja que creia que no hi havia res més baix que el raval català.

La gent el mirava de lluny, i aquells que es topaven amb ell, no tenien valor d'aixecar el cap de terra. En Carles Ventura no era cap monstre, només era l'home inadequat, al moment equivocat.

Els peus el van portar cap a la catedral dels adinerats, una joia entre la brutícia, el fruit hipòcrita d'una ciutat decadent. El Liceu.

Davant del teatre va veure un petit cercle de gent, envoltant una cosa que encara no distingia.

Fígaro Cavatina, era la cançó que l'aire dels pulmons de Milano, un jove transvestit, expulsava per la boca. La gent el mirava bocabadada, i entre ells en Carles, que en aquell moment, va reflectir en els seus ulls un sentiment de satisfacció, ja que aquella acció, artísticament perfecte, es ficava de manera directa amb la hipocresia adinerada de la ciutat.

D'altra banda, en Carles observava tot un conjunt de jornalers, que des de l'altra punta del cercle, reien i es burlaven. Cap esfera és perfecta.

La nit queia sobre la ciutat, i en Carles es disposava a sortir d'aquella zona de vigilància, quan un crit d'auxili, el va fer dirigir-se a correuita al carrer de Sant Pau.

Els jornalers pegaven cops a alguna cosa que en Carles no distingia.

Quan en Carles va fer sonar el xiulet, aquells homes van sortir corrents. El valor de la rata.

En Carles va observar el jove Milano a terra, mig inconscient i ple de cops.

En Carles el va estrènyer entre els braços, i ja que no va trobar resposta per part del jove Milano, va realitzar-li la respiració artificial.

Al segon boca a boca, el jove Milano, va dir-li mig inconscient:

Milano: Convidem a sopar primer, no?

Un somriure compartit pels dos protagonistes, va il·luminar la llum tendra de Barcelona.